

Іван Данильченко

ІД - І вони прийшли до двору, знаєте, їх може, я знаю, п'ять, шість людей було, й сказали батькові, він мав коня, корову, теля було, й вівці були. Він сказав, вивиде коня, запряжи у бричка, у нас називалася бричка, або віз, знаєте. Запрягли, батько запряг коня, вони пішли по хаті, забирати все, що тільки могли. І на ту бричку все складали.

- Це меблі, й всьо?

ІД - Меблі, все що тільки їм під руку попало. Як, знаєте, в нас на Україні печі були, знаєте, там де, ну ogrівала хата, знаєте, й пекли там хліб, в тій печі. Вони полізли на гору, туди на піч, розібрали те все, там, бо я не знаю на що, але як я вже пізніше довідався, що то вони шукали за хлібом. Ходили з такими жалізними, як то кажуть *rod*, патики, жалізні, й шукали по огороді за то. Я то, це я дуже добре пам'ятаю.

- Ви це бачили?

ІД - Я це бачив. Ходили кругом, знаєте, й все тими, такі жалізні палки, знаєте, шукали щось. Ну, для мене, моєї сестри, знаєте, вона меньша мене, в нас два роки різниці між нами, ми не знали дійсно що то робится. Як вони це все в нас позабирали, мама моя мала клунок кукурудзи. Він забрав, тягне ту, мама тягне, каже, лиши мені, бо дітям. Він, знаєте, її попхав, забрав той клунок. Пам'ятаю, як тепер.